ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ

Ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῆς Σόφιας ὑπάρχουσι πρὸς ἄλλαις ἀρχαιοτέραις καὶ τοιχογραφίαι τοῦ ΙΕ' αἰῶνος μετὰ μακρᾶς ἐγχρώμου Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ τοῦ κονιάματος διηκούσης κύκλῳ τοῦ τοίχου. Ὁ καθηγητὴς κ. B. Filov διαλαβὼν περὶ τοῦ ναοῦ τούτου ἐδημοσίευσε καὶ πανομοιότυπον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἧς ἀνέγνω ὀλίγας μόνον λέξεις ὀρθῶς (ζωγράφου ναοῦ, ἐπισκόπου, τὴν σελήνην παρθένον).

Ὁ φίλος διευθυντὴς τοῦ νομισματικοῦ μουσείου κ. Κ. Κωνσταντόπουλος μελετήσας τὴν ἐπιγραφὴν κατεῖδεν ὅτι αὕτη εἶνε ἔμμετρος συγκειμένη ἐκ στίχων τριμέτρων ἰαμβικῶν δωδεκασυλλάβων. Τρεῖς δὲ τούτων ἀνέγνω ὀρθῶς οὕτως:

οὐκοῦν νεουργ(εῖ) προσκυνητ(ὰς) εἰκόν(ας)
τ(ὸν) Ἥλι(ον) πρώτιστα τ(ῆς) δόξ(ης) γράφ(ων)
καὶ τ(ὴν) Σελήνην Παρθ(έ)ν(ον) συνεγράφων

παρετήρησε δὲ ὅτι ἐγράφη συνεγράφων χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ συγγράφων, ἀλλ' ὅτι ἴσως ἐτέθη καὶ ἀντὶ τοῦ συνεγγράφων. Κατ' ἐμὲ ὁ γράψας τὴν ἐπιγραφὴν παρέλιπε τὸ ἕτερον γ τῆς λέξεως συνεγγράφων, ἥτις μόνη ἁρμόζει εἰς τὸ μέτρον. Ὡσαύτως δὲ παρατηρῶ ὅτι οὗτος ἔγραψεν ἐσφαλμένως καὶ δόξας ἀντὶ τοῦ δόξης.

Πρὸς δὲ τούτοις ὀρθῶς ἀνέγνω ὁ κ. Κωνσταντόπουλος καί τινας ἄλλας λέξεις, εἰ καὶ ἀμφιβάλλει περὶ ἐνίων τούτων. Κατ' ἐμὲ ὀρθῶς ἔχουσι μόνον αἱ ἀναγνώσεις «τοῦ χρωμάτων ἄνθους» (ἀλλ' αἱ λέξεις αὗται δὲν εἶνε τέλος στίχου, ὡς νομίζει ὁ κ. Κωνσταντόπουλος, διότι βλάπτουσι τὸ μέτρον, ὅπερ εἶνε τὸ λεγόμενον τῶν ἐπιγόνων ὑπὸ τοῦ Hilberg. Ἴδ. τὰς ἐμὰς «Παρατηρήσεις. κριτ. ἑρμ. καὶ μετρ. εἰς τοὺς στίχους Νικολάου τοῦ Μουζάλωνος» ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος, ὅπερ ἐπιγράφεται «Ἀκαδήμεια»). Προσέτι δὲ «δὲ τὴν νέαν», «πίστιν», «οὐχ ἥττησε ἡ χρόνου φύσις», «οὗτος», «τρέφων φλόγα», «τῶν θείων τύπων». (Ἴδ. Ἐπετ. Ἑτ. Βυζ. Σπ. τόμ. ΙΑ', σ. 417-420).

Ἐγὼ παραλείπων τὰς ἐν τῇ ἀρχῇ λέξεις, ὧν εἶνε ἀμφίβολος ἡ ἀνάγνωσις, καὶ ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν λέξεων «τοῦ χρωμάτων ἄνθους» ἀναγινώσκω καὶ συμπληρῶ ἄλλους ἑπτὰ στίχους πρὸς τοῖς τρισίν, οὓς ἀνέγνω ὁ κ. Κωνσταντόπουλος, ἐπισυνάπτω δὲ καί τινας παρατηρήσεις κατὰ τὴν ἑπομένην ἀρίθμησιν τῶν στίχων:

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
23/04/2024 11:19:07 EEST - 18.119.160.154

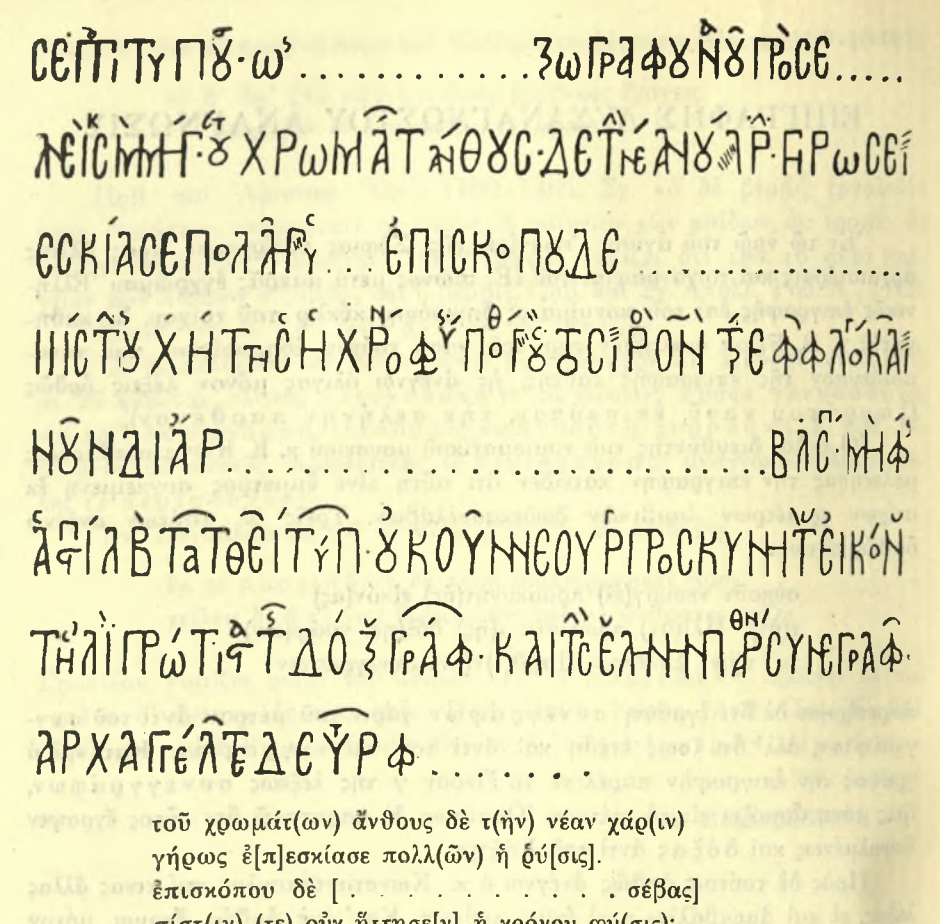

τοῦ χρωμάτ(ων) ἄνθους δὲ τ(ὴν) νέαν χάρ(ιν)
γήρως ἐ[π]εσκίασε πολλ(ῶν) ἡ ῥύ[σις].
ἐπισκόπου δὲ [. . . . . σέβας]
πίστ(ιν) (τε) οὐχ ἥττησε[ν] ἡ χρόνου φύ(σις)·
5 πόθ(ου) γ(ὰρ) οὗτος πρὸ(ς) Θ(εὸ)ν τρέφ(ων) φλόγ(α)
καὶ νοῦν δι᾽ ἄρ[σεως πρὸς αὐτὸν λαμπρύνων],
[. . . . . βλέπ(ει)
μὴ φ(ῶς) ἀπ(ο)στίλβ(ον) τὰ τ(ῶν) θεί(ων) τύπ(ων).
οὐκοῦν νεουργ(εῖ) προσκυνητ(ὰς) εἰκόν(ας),
10 τὸν Ἥλι(ον) πρώτιστα τ(ῆς) δόξ(ας) γράφ(ων)
καὶ τ(ὴν) Σελήνην Παρθ(έ)ν(ον) συνε[γ]γράφ(ων)
ἀρχαγγέλ(ων) τε, δευτ(έ)ρ(ων) φ[ώτων, δύο]

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. τοῦ χρωμάτ(ων) ἄνθους δὲ τ(ὴν) νέαν χάρ(ιν)
Πρβ. Ἰοῦνκ. παρὰ Στοβαίῳ 116,49 «τῷ δὲ νέῳ...ἔδωκεν ὁ θεὸς... καὶ κάλλος καὶ χάριν ἐπανθοῦσαν». Πλούτ. Περ. 16 «οὐδ᾽ ἀκμὴ καὶ χάρις

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
23/04/2024 11:19:07 EEST - 18.119.160.154

ἀνθούσης ἐφ' ὥρᾳ πολιτείας» καὶ 13 «οὕτως ἐπανθεῖ καινότης τις κτέ.». Σόλ. 19(27), 6 Diehl «χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης». Αἰσχ. Προμ. 23 «χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος». Πλούτ. Ἠθ. σ. 54 Ε «οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μειγνύουσι» (ἴδ. καὶ σ. 683 Ε). Ἀρισταίν. Ἐπ. Α΄, 6 «χρώματα... ἀνθηρότερα». Λουκ. Νιγρ. 13 «τὸ ἀνθηρὸν τῶν χρωμάτων».

5 πόθ(ου) γ(ὰρ) οὗτος πρ(ὸ)ς Θ(εὸν) τρέφ(ων) φλόγ(α)

Πρβ. ἐπίγρ. Cougny III, 358, 3

πείθει πόθου φλὸξ καὶ φλογὸς γράφειν τύπους.

καὶ στίχους ἐν τῷ 1040 κώδικι τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης (Κατάλ. χειρογρ. τῆς Ἐθν. Βιβλ. σ. 184)

ὃν ἐκ πόθου ζέοντος ἠνθρακωμένον
καὶ πίστεως ἄνωθεν ἀρραγεστάτης | κτέ.

Anth. Christ. σ. 58 Christ-Παραν. «πόθῳ ζέοντι τῷ τοῦ Δεσπότου πυρπολούμενος».

6 καὶ νοῦν δι' ἄρ[σεως πρὸς αὐτὸν λαμπρύνων]

Οὕτω, νομίζω, εἶνε δυνατὸν νὰ συμπληρωθῇ ὁ στίχος. Πρβ. ἐπίγρ. Cougny III, 299, 4 κέξ.

τὸ πνεῦμα ῥυπῶν, στῆθι τῆς πύλης ἄπο·
τὸν νοῦν δὲ λαμπρός, φαιδρὸς ὢν τὴν καρδίαν,
ἴθι, πρόβαινε, φωτὶ φῶς προσλαμβάνων,
πρὸς ναὸν ἁγνὸν κτέ.

ἔτι δὲ καὶ «λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς» ἐν τῷ ἐξαποστειλαρίῳ «Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω».

7 μὴ φ(ῶς) ἀπ(ο)στίλβ(ον) τὰ τ(ῶν) θεί(ων) τύπ(ων).

Τὸ ἀποστίλβω μετὰ αἰτιατικῆς ἀντικειμένου (ἐνεργητικῶς) φέρεται καὶ παρὰ Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρεῖ Προτρ. σ. 89, 28 «τῆς γνώσεως αἱ ἀκτῖνες ἀνατειλάτωσαν, τὸν ἐγκεκρυμμένον ἔνδοθεν ἐκφαίνουσαι καὶ ἀποστίλβουσαι ἄνθρωπον».

9 οὐκοῦν νεουργ(εῖ) προσκυνητ(ὰς) εἰκόν(ας)

Συχνὸν εἶνε ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ καθόλου γλώσσῃ τὸ ῥῆμα νεουργεῖν-νεουργεῖσθαι. Εἰς τὰ ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου μαρτύρια προσθετέον καὶ τὸ τοῦ προκειμένου ἐπιγράμματος καὶ Ἀκάθ. Ὕμν. 22 «χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις». Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐλέχθη καὶ νεουργὸς ὁ νεουρ-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
23/04/2024 11:19:07 EEST - 18.119.160.154

γῶν ἢ νεουργήσας, ὅπερ ὄνομα ἐν τῷ δοκίμῳ καὶ τῷ μεταγενεστέρῳ ἑλληνισμῷ ἔχει παθητικὴν ἔννοιαν (ὁ νεωστὶ πεποιημένος). Ἐν ἐπιγράμματι Cougny III, 298,5 κἑξ. φέρεται:

ναοῦ τὸ τερπνόν, τὴν θέσιν, τὸ ποικίλον
ὑπερφυῆ τε λαμπρότητα πᾶς βλέπων
τούτου νεουργὸν Ἄνθιμον, λάτρι, νόει | κτέ.

10 τὸν Ἥλιον τῆς δόξης.

Ὁ Χριστὸς καλεῖται Ἥλιος τῆς δόξης, δικαιοσύνης Ἥλιος, Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιος Χριστός, μέγας Ἥλιος, Ἥλιος νέος, νοητὸς Ἥλιος κλπ. Πρβ. καὶ μονὰς τρισήλιος (ὁ Θεός), τρισήλιος θεότης, τρισήλιον φῶς (φάος), κλπ., περὶ ὧν θὰ διαλάβω ἀλλαχοῦ διεξοδικῶς.

Ἡ Θεοτόκος λέγεται Σελήνη καὶ Πανσέληνος. Ἐν ἐπιγράμματι Cougny III, 342 «εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν» λέγεται

Γεννᾷ Σελήνη, Ἥλιος τοὐναντίον
ἐκ τῆς Σελήνης τίκτεται νῦν φωσφόρος.

Ἐν τροπαρίῳ τῆς δευτέρας στάσεως τῶν ἐγκωμίων τοῦ Μεγάλου Σαββάτου φέρεται «Δύνεις ὑπὸ γῆν, | Σῶτερ, Ἥλιε δικαιοσύνης· | ὅθεν ἡ τεκοῦσα Σελήνη σε | ταῖς λύπαις ἐκλείπει, | σῆς θέας στερουμένη». Καὶ ἐν ἐμμέτρῳ ἐπιγράμματι ἐν Γεωργιανῷ χειρογράφῳ περιέχοντι τὰ Μηναῖα τοῦ ἐνιαυτοῦ μετὰ 81 μικρογραφιῶν (πιθανώτατα τοῦ ΙΑ΄ αἰῶνος) ἀπαντᾷ (στ. 3-6)

καὶ γὰρ νοητὸς ὡς πόλος τὸ βιβλίον
Χριστὸν νοητὸν Ἥλιον μέσον φέρει
καὶ Πανσέληνον τὴν τεκοῦσαν Παρθένον·

(ἴδ. Βυζαντίδα τόμ. Β΄, σ. 465). Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν ἰαμβικοῖς στίχοις εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου περιεχομένοις ἐν τῷ 1040 χειρογράφῳ τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης (Ἀθηνῶν) λέγεται ἥλιος ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος καὶ χρυσῆ σελήνη ἡ βασίλισσα Ζωή. (Ἴδ. Κατάλ. χειρογρ. τῆς Ἐθν. Βιβλ. σ. 185).

12 ἀρχαγγέλ(ων) τε, δευτ(έρ)ων φ[ώτων, δύο].

Οὕτως ἀναγινώσκω καὶ συμπληρῶ τὸν στίχον. Πρβ. Γρηγ. Ναζ. Patr. Gr. τόμ. 36, σ. 364 «δεύτερον δὲ φῶς ἄγγελος τοῦ πρώτου φωτὸς ἀπορροή τις ἢ μετουσία». Ὑπὸ τοῦ Μητροφάνους Καν. Τριαδ. ἤχου β΄, ᾠδ. ζ΄, τροπ. β΄ καλοῦνται οἱ ἄγγελοι «δευτερεύοντα φῶτα» καὶ ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος Μην. Νοεμβρ. η΄ ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ λέγεται «τῆς Τριάδος φῶς δεύτερον». Cougny IV, 143 (Εἰς τὸν ἄγγελον) «Πρώτου φάους ὢν

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
23/04/2024 11:19:07 EEST - 18.119.160.154

δεύτερον θεῖον σέλας». Πρβ. πρὸς τούτοις καὶ Μιχ. Ἀκομιν. τόμ. Β΄, σ. 396 Λάμπρ. «ἡ δ' ἀνθρακώδης οὐσία τῶν ἀγγέλων | κατὰ μέθεξιν δευτέρως πυρουμένη». (Ἴδ. τὰ γεγραμμένα ὑπ' ἐμοῦ ἐν Ἐπετ. Ἑτ. Βυζ. Σπ. τόμ. Α΄, σ. 267-270). Οἱ δ' ἐν τῷ ἐπιγράμματι δύο ἀρχάγγελοι εἶνε ὁ Μιχαὴλ καὶ ὁ Γαβριήλ.

Τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο τὸ ἀναφερόμενον εἰς ἔργα τέχνης καὶ παρ' αὐτὰ γεγραμμένον ὑπομιμνήσκει με τὰ παρ' Εὐσταθίῳ τῷ Μακρεμβολίτῃ Ὑσμ. καὶ Ὑσμ. Β΄, 2 κέξ. καὶ Δ΄, 4 κέξ. μνημονευόμενα ἐπιγράμματα. Ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ περιγράφονται τέσσαρες παρθένοι ἐζωγραφημέναι ἐπὶ τοῦ θριγγίου τοῦ κήπου τοῦ Σωσθένους, αἵτινες κατ' ἰαμβεῖον γεγραμμένον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ εἰς τέσσαρα τετμημένον, ἦσαν

Φρόνησις, Ἰσχύς, Σωφροσύνη καὶ Θέμις

(κεφ. 6). Μετὰ δὲ τὰς παρθένους εἰκονίζεται ὁ Ἔρως καθήμενος ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ λαμπροῦ δίφρου καὶ παρ' αὐτὸν «ὅλος στρατὸς παρειστήκει τῷ μειρακίῳ, ὅλαι πόλεις, χορὸς σύμμεικτος ἀνδρῶν, γυναικῶν, πρεσβυτῶν, γραῶν, μειρακίων, παρθένων, βασιλεῖς, τύραννοι, δυνάσται κλπ.», ἐν δὲ τῷ 12 κεφαλαίῳ δηλοῦνται καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν τοῦ μειρακίου κεφαλὴν γεγραμμένα. «ἰαμβεῖα ⟨δ' ἦν⟩ οὕτως ἔχοντα

Ἔρως τὸ μειράκιον ὅπλα, πῦρ φέρον,
τόξον, πτερόν, γύμνωσιν, ἰχθύων βέλος».

Ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ βιβλίῳ περιγράφονται αἱ «ἐν τῷ κήπῳ γραφαὶ» διαφόρων ἀνδρῶν, οἵτινες συμβολίζουσι τὰς ποικίλας ὥρας τοῦ ἔτους, ἐν δὲ τῷ 17 κεφαλαίῳ ὁ Κρατισθένης «ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν γεγραμμένων ἀνδρῶν ἰαμβεῖον ἓν γεγραμμένον ὁρᾷ· τὸ δ' εἶχεν οὕτως

τοὺς ἄνδρας ἀθρῶν τὸν χρόνον βλέπεις ὅλον».

Ταῦτα γράφων Εὐστάθιος ὁ Μακρεμβολίτης εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἔργα τέχνης, ἅτινα εἶχον ὄντως παραπλήσια ἐπιγράμματα, καὶ ἐμιμεῖτο ἄλλους μυθιστοριογράφους περιγράφοντας καὶ ἔργα τέχνης (πρβ. Ἀχ. Τάτ. Β΄, 6-8).

Εἰκόνες δὲ γραπταὶ μετὰ ἐπιγραμμάτων ὑπῆρχον καὶ ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις. Ἀρκεῖ νὰ μνημονευθῶσιν αἱ ἑξῆς. Γραπτὴ στήλη Παγασῶν ἐν τῷ μουσείῳ Βόλου ἀρ. 1, ἣν περιγράφει ὁ Α. Ἀρβανιτόπουλος (Θεσσαλ. μνημ. τόμ. Α΄, Περιγραφὴ τῶν γραπτῶν στηλῶν Παγασῶν κτλ. σ. 97-104 καὶ σ. 215-219), μετὰ ἐγχαράκτου ἀβαθῶς ἑξαστίχου ἐπιγράμματος ἐν ἐλεγείοις «Λυπρὸν ἐφ' Ἡδίστῃ Μοῖραι κτέ.». Τὰ γράμματα διατηροῦσιν ἴχνη μελαίνης γραφῆς (ἴδ. σ. 216).

Ὑπὸ τοῦ Ἀρβανιτοπούλου παρεβλήθη τὸ ἐπίγραμμα Ἀνθ. Παλ. Ζ΄, 729 «Εὐειδὴς Τριτωνὶς κτλ.», ὅπερ ἐποίησεν ὁ Τύμνης. (Περὶ τῶν ἐπιγραμ-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
23/04/2024 11:19:07 EEST - 18.119.160.154

μάτων τῆς Παλατίνης καὶ τῆς Πλανουδείου Ἀνθολογίας, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς γυναῖκας ἐκ τῶν ὠδίνων ἀποθανούσας, καὶ ὁμοίων ἐπὶ στηλῶν, ἅτινα συνέλεξεν ὁ Kaibel καὶ εἶτα ὁ Cougny, ἔτι δὲ καὶ περὶ παραπλησίων παραστάσεων ἐπὶ ἀναγλύφων ἐπιτυμβίων καὶ ληκύθων, ἔγραψεν ὁ Ἀρβανιτόπουλος ἐν Ἐφημ. Ἀρχαιολ. 1908, σ. 23-24, καὶ σημ. 2 καὶ 1-3).

Ἐπὶ γραπτῆς στήλης ἐπιτυμβίου ἦτο, ὡς φαίνεται, γεγραμμένον καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Πέρσου Ἀνθ. Παλ. Ζ΄, 730· (ἴδ. Wilamowitz Hell. Dicht. II, σ. 110-111).

Ἐν Πομπηΐᾳ ὑπάρχουσι τοιχογραφίαι μετ' ἐπιγραμμάτων, περὶ ὧν διαλαμβάνει ὁ Kaibel Ep. Gr. σ. 498-499. Ἡ πρώτη γραπτὴ εἰκὼν ἔχει τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Ἔρωτα παλαίοντα πρὸς τὸν Πᾶνα μετὰ τοῦ ἐπιγράμματος (ἀρ. 1103) «Ὁ θρασὺ[ς] ἀνθέστακεν Ἔρως κτλ.». (Ἴδ. Roscher Lex. d. Griech. u. Röm. Mythol. ἐν λ. Pan). Αὕτη δ' ἡ εἰκὼν εἶνε παραπλησία πρὸς τὸ ἐν Δήλῳ εὑρεθὲν καὶ νῦν ἐν τῷ Ἐθνικῷ μουσείῳ κείμενον πλαστικὸν ἔργον, ὅπερ εἰκονίζει τὴν Ἀφροδίτην κρατοῦσαν σάνδαλον, τὸν Πᾶνα ἐπιτιθέμενον κατ' αὐτῆς, καὶ τὸν Ἔρωτα ἀπωθοῦντα τοῦτον.

Ἡ δευτέρα γραπτὴ εἰκὼν ἔχει τρεῖς ἄνδρας, ὧν ὁ μὲν φαίνεται ὅτι εἶνε ἁλιεύς, ὁ δὲ θηρατής, ὁ δὲ δὲν δηλοῦται σαφῶς τίνα τέχνην ἔχει· ἐπὶ δένδρου δ' εἶνε τεθειμένα δίκτυα. Τοῦ δ' ἐπιγράμματος ἐλάχιστα μόνον ἴχνη γραμμάτων σῴζονται, ἀλλ' ὁ Dilthey (Ep. Trias σ. 10) διεῖδεν ὅτι εἶνε τὸ πεποιημένον ὑπὸ Λεωνίδου τοῦ Ταραντίνου Ἀνθ. Παλ. 6, 13:

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,
ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης· | κλπ.

Ἐν τῇ τρίτῃ εἰκόνι παρίσταται ὁ Ὅμηρος μετὰ δύο ἁλιέων, καὶ εἶνε γεγραμμένος ὁ στίχος «ὅσσ' ἕλομεν, λ]ιπόμεσθα, ὅσ' οὐχ [ἕλ]ο[μ]εν, [φερόμ]εσθα», ὃν εἶπον οἱ ἀφ' ἁλιείας ἐρχόμενοι παῖδες πρὸς τὸν Ὅμηρον ἐρωτήσαντα αὐτούς· «ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης θηρήτορες, ἦ ῥ' ἔχομέν τι;» Ταῦτα εἶνε γνωστὰ ἐκ τοῦ Ἀγῶνος Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου. (Περὶ δὲ τῆς γραφῆς «ὅσ' οὐχ» καὶ τῆς κοινῆς «ὅσα δ' οὐχ» ἴδ. Kaibel αὐτόθι ἀρ. 1105).

Ἡ δὲ τετάρτη εἰκὼν ἔχει τράγον τρώγοντα ἄμπελον, καὶ τὸν αὐτὸν τράγον βίᾳ ὠθούμενον πρὸς βωμόν, ἐν ᾧ ἀνήρ τις ἐπισπένδει ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ οἶνον ἐξ ἐκτεθλιμμένης σταφυλῆς. Ἐπίγραμμα δ' ἐπὶ τῆς εἰκόνος ταύτης εἶνε (μετά τινων διαφόρων γραφῶν) τὸ ἐν τῇ Παλατίνῃ Ἀνθολογίᾳ Θ΄, 75 φερόμενον Εὐήνου τοῦ Ἀσκαλωνίτου

Κἤν με φάγῃς ποτὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

(Ὁ δεύτερος στίχος εἶνε ὁ ἕκτος τοῦ ἐπιγράμματος Λεωνίδου τοῦ Ταραντίνου Ἀνθ. Παλ. Θ΄, 99).

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
23/04/2024 11:19:07 EEST - 18.119.160.154